

sagt, at man uden nogensomhelst Betænk-
 lighed kan følge Bestemmelsen i Lovforslaget
 § 17.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, som
 af Udvalget er stillet under Nr. 3 til § 18, og
 som handler om Arrest i Bøien, skal jeg be-
 gynde med at tillade mig at udtale, at jeg
 frygter for, at jeg ved mine Ytringer under
 Conferencen med Udvalget om det deri om-
 handlede Punkt har givet Anledning til nogen
 Misforstaaelse. Den ærede Ordfører var vist-
 nok i sin gode Ret, naar han udtalte, at han
 troede, at dette Forslag var i fuld Overens-
 stemmelse med Krigsministerens Anskuelse. Dette
 er imidlertid dog ikke ganske Tilfælde, og
 Uoverensstemmelsen vil finde sin Forklaring i,
 at det ikke altid er saa let at fastholde, hvad
 der er blevet den endelige Mening ved Affat-
 telsen af en Paragraf, om hvilken man har
 forhandlet med flere forskjellige Personer, der
 have haft noget forskjellige Anskuelser om, hvor-
 ledes de bedst og rigtigst kunde og burde af-
 fattes. Jeg har udtalt i Udvalget, at det var
 Tanken i Marinen, at den simple Arrest i
 Bøien kun skulde kunne anvendes som Disci-
 plinærstraf, og at dette var Meningen, naar
 det i § 18 hedder: „Simple Arrest i Bøien
 anvendes alene uden Dom“, samt at paa den
 anden Side den strenge Arrest i Bøien kun
 skulde kunne idømmes ved Dom og altsaa ikke
 skulde kunne anvendes som Disciplinærstraf. Jeg
 har imidlertid ikke derved udtalt, hvad der har
 været den oprindelige Tanke; thi denne er, at
 den strenge Arrest i Bøien ligesaa vel som den
 simple Arrest i Bøien skal kunne anvendes som
 Disciplinærstraf. Den ærede Ordfører om-
 talte, at den strenge Arrest i Bøien var no-
 get hidtil hos os Ukjendt, og han sagde, at,
 da man saaledes ikke kjendte den af egen Erfa-
 ring, men kun kunde holde sig til de Erfa-
 ringe, som vare gjorte i fremmed Land, burde
 man ikke admittere denne Straf hos os som
 Disciplinærstraf. Det er nu vel ogsaa ganske
 sandt, at man ikke hos os kjender denne Straf
 af egen Erfaring. Men jeg tror, at, naar
 man har set den Indretning, hvorved Straffen
 skal bringes i Udførelse — og det ærede Ud-
 valg har jo haft Leilighed til at gjøre sig bekendt
 med den — vil Enhver kunne sige sig selv,

at denne Straf i Virkeligheden ikke er meget
 strengere end simpel Arrest i Bøien, hvor
 Vedkommende kun bliver fængslet om det ene
 Ben. Bøiestrafpen har i mine Dine sin væ-
 sentligste Betydning ikke ved den legemlige
 Ulempe, som den paafører de Paagjældende,
 men navnlig ved den Skam, som det er at
 blive fængslet i Jern ombord i et Skib mel-
 lem sine Kammerater. Og tillader man nu
 mellem de disciplinære Straffemidler Anven-
 delsen af en saadan Straf som 10 Dages
 simpelt Fængsel paa Vand og Brød, saa tror
 jeg ogsaa, at man uden Betænklighed kan til-
 stede Anvendelsen af streng Arrest i Bøien
 som Disciplinærstraf. Da der er et vist For-
 hold mellem simpel og streng Arrest i Bøien,
 saa vil man i Virkeligheden ved at indrømme
 Anvendelsen af denne sidste som Disciplinærstraf
 sætte Skibschefen i Stand til at lade den
 Paagjældende affone sin Forbrydelse i en for-
 tere Tid, end der ellers vilde behøves. Hvad
 jeg altsaa kan ønske, og hvad jeg skal tillade
 mig at foreslaa, er ikke nogen Forandring i
 den af Udvalget under Nr. 3 og 4 fore-
 slaede Affattelse af § 18, men derimod, at
 Affattelsen af § 199 bliver uforandret, saale-
 des som den findes i Regjeringsforslaget, saa
 at altsaa det Ændringsforslag, som Udvalget
 har stillet under Nr. 18 til denne sidste Para-
 graf, ikke bliver taget til Følge.

Mod Ændringsforslagene under Nr. 5, 6
 og 7 til § 20, 24 og 25 har jeg Intet at
 erindre ligesom heller ikke mod Ændringsfor-
 slaget under Nr. 8 til § 33. — Ændringsfor-
 slaget under Nr. 9 til § 38 kan jeg deri-
 mod ikke tiltræde. Dette Forslag gaar ud paa,
 at en Befalingsmand, som er dømt til Em-
 beds eller Bestillings Fortabelse, atter skal
 kunne forfremmes, naar han ikke har været
 dømt for en Forbrydelse, der i den offentlige
 Mening betragtes som vanærende, ikke blot,
 naar han i Krigen har udmærket sig ved tap-
 per Daad, men ogsaa, naar han i det Mindste
 i eet Aar har vist et rosværdigt Forhold.
 Jeg kan ikke indrømme Rigtigheden af den
 Anskuelse, som herved har gjort sig gjældende.
 En Befalingsmand bør ikke med Lethed i
 Fredstid kunne gjenerhverve sin Stilling som